

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Knotkové a soudců JUDr. Radky Šimkové a JUDr. Aleny Deréové ve věci žalobkyně: **Pražské vodovody a kanalizace, a. s.**, IČO: 25656635, se sídlem Praha 10, Ke Kablu 971/1, zastoupené Mgr. Ing. Zdeňkem Strnadem, advokátem se sídlem Velké Popovice, Na Zeleném vršku 171, proti žalovanému: **Zdeněk T.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupenému JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360 o zaplacení částky 201.986 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. září 2015, č. j. 60 C 280/2013-108,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení 22.844,80 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky JUDr. Kláry Long Slámové.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem zamítl soud I. stupně žalobu, kterou se žalobkyně po žalovaném domáhala zaplacení částky 201.986 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05% ročně z této částky od 23. 4. 2013 do zaplacení (výrok pod bodem I), a uznal žalobkyni povinnou zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 117.244,80 Kč (výrok pod bodem II).

Soud I. stupně tak zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala po žalovaném náhrady škody spočívající v tom, že žalovaný měl od 1. 8. 2010 do 6. 12. 2012 jakožto zaměstnanec žalobkyně způsobit žalobkyni škodu vykazováním vyšší než skutečné spotřeby pohonných hmot v jemu svěřeném služebním voze Mercedes Benz ACTROS, XXX. Neoprávněně natankovaný rozdíl mezi vykázaným a skutečně spotřebovaným množstvím si měl žalovaný dle tvrzení žalobkyně přivlastnit.

Soud I. stupně vyšel ze skutkového zjištění, že žalovaný byl od 1. 7. 1987 u žalobkyně zaměstnán jako čistič kanalizačních zařízení. Dne 6. 1. 2009 byla mezi žalobkyní a žalovaným uzavřena dohoda o používání referentsky řízeného služebního dopravního prostředku a mechanizace a o odpovědnosti za škodu, na základě které byl žalovanému svěřen mj. shora uvedený dopravní prostředek. V dohodě bylo sjednáno, že při doplňování pohonných hmot je žalovaný povinen dodržovat zásady čerpání do plné nádrže a zadávat stav počítadla ujetých kilometrů nebo odpracovaných motohodin. Tankování pohonných hmot do kanystrů bylo zakázáno. S účinností od 22. 12. 2006 platila pro zaměstnance žalobkyně směrnice generálního ředitele číslo 32/2006 „Zásady provozování dopravy“. S touto směrnicí, která stanovila další povinnosti při čerpání pohonných hmot, však žalovaný nebyl seznámen (směrnice byla dostupná na intranetu, žalovaný však neměl přístup k počítači) a do výkazů vyplňoval spotřebu dle normy, což byla u žalobkyně běžná praxe. Dne 23. 4. 2013 žalobkyně dala žalovanému okamžité zrušení pracovního poměru s odůvodněním, že na základě kontroly výkazu spotřeby pohonných hmot a jejich porovnáním s výsledky skutečné spotřeby byl zjištěn rozdíl ve spotřebě pohonných hmot v období od 6. 12. 2009 do 6. 12. 2012 v celkovém objemu 9.772,66 litrů, což odpovídá částce 258.302,12 Kč. Dopisem ze dne 25. 4. 2013 žalovaný žalobkyni sdělil, že zrušení pracovního poměru považuje za neplatné a trval na dalším zaměstnávání. Dne 14. 12. 2011 bylo na vozidlo svěřené žalovanému namontováno pojistné hrdlo palivové nádrže a dne 15. 9. 2011 byla na čerpací stanici žalobkyně umístěna kamera, instalován digitální videorekordér a zprovozněno dálkové připojení. Ze záběrů kamery je zřejmé, že by s ohledem na délku čerpací hadice mohlo dojít k čerpání mimo záběrů kamery. Systém MB Star Diagnosis, který byl žalobkyní užit ke stanovení skutečně spotřebovaného množství paliva, není měřidlem spotřeby, neboť nezjišťuje fyzický průtok paliva, ale spotřebu stanovuje na základě matematického výpočtu, když vstupními údaji jsou čas, vstřikovaná dávka paliva, zátěž vozidla a řidičův požadavek na dynamičnost jízdy. Za období od 2. 8. 2010 do 6. 12. 2012 ujelo vozidlo svěřené žalovanému celkem 29.463 km a byla na něm vykázána evidenční spotřeba 91.088,89 l motorové nafty. V tomto sledovaném období ujel žalovaný se svěřeným vozem 7.323 km, zbylých 22.088 km ujel jiný zaměstnanec pan Rudolf H.. Vozidla Mercedes Benz modelové řady ACTROS určená pro čištění kanalizace jsou provozována v silně nestálém režimu a jejich spotřeba je přímo závislá na jejich provozu, při kterém je v činnosti sací agregát a jeho příslušenství. Spotřeba paliva kolem 40 - 50 l na 100 km je možná ve specifických podmínkách převážně těžkého stavebního provozu.

Zjištěný skutkový stav soud I. stupně hodnotil podle § 250 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákoník práce“). Přitom soud I. stupně dospěl k závěru, že dohoda o používání referentsky řízeného služebního dopravního prostředku není ve vztahu k pohonným hmotám dohodou o odpovědnosti za schodek ve smyslu § 252 zákoníku práce, ani nezakládá odpovědnost za ztrátu svěřených předmětů ve smyslu § 255 zákoníku práce. Důvodem je skutečnost, že dohoda neobsahuje závazek zaměstnance převzít odpovědnost za hodnoty, které mu zaměstnavatel svěřil a které je pak zaměstnanec povinen vyúčtovat. Pohonné hmoty jsou určeny ke spotřebě, nelze na ně tedy

vztáhnout ani odpovědnost za ztrátu svěřených předmětů. S ohledem na to se tedy soud I. stupně zabýval tím, zdali jsou v posuzovaném případě splněny všechny předpoklady pro vznik odpovědnosti zaměstnance za škodu ve smyslu § 250 odst. 1 zákoníku práce, a to konkrétně zaviněné porušení povinnosti, vznik škody a příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vzniklou škodou. Co se týče porušení povinností plynoucích dle žalobkyně ze shora uvedené směrnice „Zásady provozování dopravy“, uzavřel soud I. stupně, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně seznámení žalovaného s touto směrnicí. Dále soud I. stupně zohlednil skutečnost, že způsob vyplňování výkazů o provozu vozidla byl u žalobkyně „zaběhnut“ v rámci v praxe, kdy zaměstnanci byli v tomto směru „poučováni“ jinými zaměstnanci. Zavedenou praxí u žalobkyně bylo vyplňování výkazů (tzv. „stazek“) tak, že se vyplňovala normovaná spotřeba. Tato praxe se vyvinula na základě pokynů nadřízených, minimálně však s jejich vědomím. Pokud tedy žalovaný vyplňoval do výkazů normovanou spotřebu, jednalo se o postup, který byl v souladu s praxí u žalobkyně a nelze v této skutečnosti spatřovat porušení právních povinností ve smyslu § 250 zákoníku práce. Pouhá teoretická možnost čerpání pohonných hmoty do kanystrů mimo záběr kamery pak neprokazuje, že žalovaný porušil svou povinnost zdržet se čerpání do přenosných nádob. Nelze učinit závěr, že vykazování normované spotřeby či vykazování motohodin v celých číslech bylo porušením povinností žalovaného při plnění pracovních úkolů, tím méně pak, že bylo příčinou vzniku škody žalobkyně.

Soud I. stupně tedy na základě shora uvedeného uzavřel, že nebylo prokázáno, že by si žalovaný pohonné hmoty žalobkyně přivlastňoval a tím se na její úkor obohacoval. Z výčtu možných hypotetických způsobů, jak bylo lze palivo odčerpat, nelze mít tuto skutečnost za prokázanou. S ohledem na skutečnost, že s předmětným vozidlem nejezdil pouze žalovaný, nelze navíc ani určit, zda případná újma na majetku žalobkyně vznikla v době jízdy a používání vozidla jiným zaměstnancem (p. H.). Vzhledem k tomu, že nebyly prokázány skutečnosti naplňující prvotní předpoklad odpovědnosti za škodu, a to zaviněné porušení povinnosti, soud I. stupně se již existencí dalších předpokladů nezabýval.

O nákladech řízení soud I. stupně rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že žalobkyni stanovil povinnost zaplatit úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 117.244,80 Kč.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, a to v rozsahu všech výroků. Svě odvolání odůvodnila tak, že soud I. stupně nepřihlédl k žalobkyní tvrzeným skutečnostem nebo označeným důkazům, zatížil řízení vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neúplně zjistil skutkový stav věci a na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Konkrétně žalobkyně namítala, že soud I. stupně pominul skutečnost, že žalovaným vykázané množství pohonných hmot bylo skutečně čerpáno. Dále soud I. stupně nezohlednil skutečnost, že předmětné vozidlo užíval žalovaný výhradně s panem Rudolfem H., a nebylo tedy prokázáno, že by vůz užívaly jakékoliv další třetí osoby. Vzhledem k prokázanému rozdílu ve spotřebě nafty vykázané a skutečně spotřebované nebylo vyjasněno, kam se tyto skutečně čerpané pohonné hmoty poděly. Logickým a jediným možným závěrem je, že pohonné hmoty byly čerpány mimo vozidlo, což bylo prokázáno řadou nepřímých důkazů. Soud I. stupně dále dospěl k nesprávnému závěru, že se žalovaný nedopustil porušení své pracovní povinnosti. I kdyby žalovaný neporušil svou pracovní povinnost stran vyplňování spotřeby ve výkazech, je třeba zdůraznit, že vyplňování výkazů v řízení prokázaným způsobem je pouze jedním z článků řetězu jednání, jež vedou v konečném důsledku ke zpronevěře pohonných hmot, a je v příčinné souvislosti se „zmizelou“ naftou. Samotné vykazování spotřeby způsobem, který

byl sice zaměstnavatelem aprobován, avšak neodpovídal skutečnosti, sice nemůže sám o sobě způsobit škodu v podobě ztráty pohonných hmot, avšak v konečném důsledku k takové škodě vede. Žalovaný vykazoval nadměrnou spotřebu, aby mohl takto vykázané množství nafty čerpat, přičemž vykázané množství se nemohlo vejít do nádrže jím obsluhovaného vozidla. Tímto způsobem muselo dojít k odcizení pohonných hmot. Žalovaný nedodržel vnitřní předpisy žalobkyně, které mu ukládaly vykazovat spotřebu podle skutečnosti. Fakt, že žalovaný neměl od zaměstnavatele k dispozici počítač, prostřednictvím kterého by se s vnitřním předpisem mohl seznámit, jej této povinnosti nezbavuje. Soud I. stupně při hodnocení důkazů nijak nezohlednil, že svědci, kteří potvrdili praxi ohledně vykazování normované spotřeby, jsou žalobkyní žalováni v obdobných kauzách a mají tedy jednoznačný vztah k věci a zájem na výsledku řízení. Byla navíc pominuta výpověď samotného žalovaného, který uvedl, že mohl ovlivnit to, zda se motohodiny načítají na celá čísla nebo na poloviny, přičemž nedokázal odpovědět na otázku, proč tak činil, když měřič byl kalibrován na desetinná čísla. Soud I. stupně opomenul výpověď svědka Milana Z. provedenou na jednání dne 5. 2. 2015. Tento svědek vypověděl, že se vykazovala skutečná spotřeba. Porušení právní povinnosti žalovaného spočívá v odcizení konkrétního množství pohonných hmot. Tuto skutečnost žalobkyně prokazovala řadou nepřímých důkazů. Předmětné vozidlo bylo garážováno bez jakéhokoliv přístupu třetích osob. Na základě všech zjišťovaných skutečností je možné učinit jediný možný závěr, a sice že k odcizení pohonných hmot došlo ze strany řidičů, tj. žalovaného a pana H.. Výše škody je doložena znaleckým posudkem. Z provedených důkazů vyplývá i způsob, jakým si žalovaný a ostatní řidiči přivlastňovali pohonné hmoty. Vypadal tak, že došlo k načerpání příslušného množství pohonných hmot (částečně mimo nádrž vozidla) a vyplnění výkazu o počtu ujetých kilometrů, který byl vynásoben normovanou spotřebou, následně byl vypočten rozdíl mezi načerpaným množstvím pohonných hmot a spotřebou odpovídající počtu ujetých kilometrů, čímž byly získány údaje o spotřebě, která připadá na běh nástavby. Následně při znalosti normované spotřeby při běhu nástavby došlo k dopočtení množství motohodin, kterým byl doplněn výkaz tak, aby celková spotřeba odpovídala načerpané spotřebě na čerpací stanici. Konečně běh nástavby šel na „volnoběh“ tak, aby odpovídal i počet vykázaných motohodin ve výkazu stavu číselného měřidla na vozidle. K takové činnosti se přiznalo 35 ze 42 řidičů zaměstnaných u žalobkyně. Dále namítá, že soud I. stupně pominul předložené znalecké posudky, které ověřují použitelnost dat vyčtených z řídicích jednotek motorů vozidel a určují rozdíl mezi maximální možnou spotřebou vozidla v rozhodném období a množstvím paliva načerpaným a vykázaným žalovaným. Jestliže měl soud I. stupně pochybnosti o správnosti předložených znaleckých posudků, měl nechat zpracovat znalecký posudek revizní.

Žalovaný se k podanému odvolání žalobce vyjádřil tak, že navrhl rozsudek soudu I. stupně jako správný potvrdit. Soud I. stupně podle žalovaného správně zjistil skutkový stav na základě logického zhodnocení důkazů. Žalobkyně je od počátku řízení v důkazní nouzi ohledně existence předpokladů pro vznik odpovědnosti za škodu, nebylo ani postaveno na jisto, že žalobkyni vůbec škoda vznikla. Žalobkyně ve svém odvolání pouze opakuje argumenty, které již tvrdila v řízení před soudem I. stupně.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu I. stupně v rozsahu, ve kterém byl odvoláním napaden, stejně jako řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem dle ust. § 212 a 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání nebylo podáno důvodně.

Podle § 250 odst. 1 zák. práce ve znění účinném do 30. 9. 2015 zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Podle § 252 odst. 1 zák. práce ve znění účinném do 31. 12. 2013 byla-li se zaměstnancem uzavřena dohoda o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování (dále jen "dohoda o odpovědnosti"), za které se považují hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které jsou předmětem obratu nebo oběhu, s nimiž má zaměstnanec možnost osobně disponovat po celou dobu, po kterou mu byly svěřeny, odpovídá za schodek vzniklý na těchto hodnotách.

Podle § 255 odst. 1 zák. práce ve znění účinném do 31. 12. 2013 zaměstnanec odpovídá za ztrátu nástrojů, ochranných pracovních prostředků a jiných podobných věcí, které mu zaměstnavatel svěřil na písemné potvrzení.

Odvolací soud má za to, že v řízení před prvostupňovým soudem bylo provedeno úplné dokazování a na jeho základě byl správně zjištěn skutkový stav. Co se týče hodnocení důkazů, soud I. stupně správně v souladu s § 132 o. s. ř. veškeré provedené důkazy zhodnotil a jeho skutkové vývody z provedeného dokazování jsou zcela logické.

Odvolatelka hlavní důvod svého odvolání spatřovala v tom, že se soud I. stupně v rámci zjišťování skutkového stavu nevyprávěl s otázkou, kam se mohl podít rozdíl mezi žalovaným vykázanými, resp. načerpanými a skutečně spotřebovanými pohonnými hmotami. Z této nevyřešené otázky je pak dle žalobkyně možné vyvodit jediný a logický možný závěr, tedy že tyto pohonné hmoty byly čerpány mimo služební vozidlo a zneužity žalovaným. Žalobkyně již v řízení před soudem I. stupně vyslovila několik hypotéz o tom, jakým způsobem k tomu mohlo docházet. Jako nejpravděpodobnější pak žalobkyně prezentovala ve svém odvolání variantu, že žalovaný měl čerpat pohonné hmoty částečně mimo nádrž vozidla. K tomu odvolací soud podotýká, že ze všech provedených důkazů, které byly v rámci řízení před soudem I. stupně provedeny, nevyplývá žádná skutečnost, která by předmětnou hypotézu žalobkyně, byť i jen z části potvrzovala. Jeví se naopak jako vysoce nepravděpodobné, že by v důsledném systému kontroly žalobkyně (čipové tankovací karty řidičů, parkování na střeženém místě, kamera na čerpacích stanicích, videozáznam, bezpečnostní hrdla na nádržích vozidel – od doby jejich zavedení – kamera 15. 9. 2011 a hrdla 14. 12. 2011) nebyl zdokumentován ani jediný případ tvrzeného „odcizování“ pohonných hmot. To platí tím spíše, že jen v případě žalovaného (jednoho z desítek řidičů, kteří měli takto naftu odčerpávat) se mělo jednat o tisíce litrů nafty. Ve světle těchto pochybností tedy řada nepřímých důkazů, jak ji prezentuje žalobkyně, rozhodně nemůže vést k nepochybnému závěru o tom, že by se žalovaný skutečně tvrzeného jednání dopouštěl.

Skutečnost, že se někteří jiní zaměstnanci žalobkyně k takovému jednání „přiznali“ v rámci uznání dluhu, jak uváděla odvolatelka, není možné připisovat k tíži žalovaného. Nelze totiž odhlédnout od toho, že v posuzovaném případě bylo vozidlo svěřeno dvěma řidičům a žalobkyně netvrdila nic, co by nasvědčovalo tomu, že se tvrzeného „odcizování“ účastnil právě žalovaný. Žalobkyně po žalovaném požadovala k náhradě částku, kterou vypočetla z poměru ujetých kilometrů obou řidičů, aniž by však bylo jasné, že si údajně neoprávněně odčerpanou naftu nepřisvojil např. právě jen kolega žalovaného pan H.. Právní odpovědnost nelze v tomto směru stavět na principu kolektivní viny, tedy přijetí konstrukce, že protiprávního jednání se dopouštěli všichni, když se k němu většina přiznala. Nad rámec toho soud podotýká, že ani v trestním právu neplatí, že doznání samotného obžalovaného je

nezpochybnitelným důkazem o jeho vině, tím spíše pak nelze konstruovat vznik odpovědnosti za škodu na základě toho, že se k obdobnému jednání přiznali kolegové žalovaného.

Dále se odvolací soud ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že z provedených znaleckých posudků nevyplývá skutečnost, že by ze strany žalovaného došlo k přivlastňování si pohonných hmot žalobkyně. Provedené znalecké posudky sice mohou připouštět závěr, že skutečná spotřeba vozidla svěřeného žalovanému byla opravdu nižší, než spotřeba vykázaná, v žádném případě však z tohoto důkazu nelze vyvodit závěr o tom, že si právě žalovaný rozdíl mezi množstvím načerpaných a spotřebovaných pohonných hmot přisvojil. Nebylo procesní chybou soudu I. stupně, když nezadal provedení revizního znaleckého posudku, což žalobkyně ve svém odvolání namítala. V řízení provedené znalecké posudky totiž nebyly neúplné nebo nejasné, ale tvrzení žalobkyně, ohledně toho, že si žalobce přisvojil pohonné hmoty, těmito důkazy prokázána nebyla.

Není ani důvodná odvolací námitka ohledně zjištěné praxe soudem I. stupně při vykazování spotřeby nafty (normované). Konkrétně bylo postaveno zcela najisto, že vyplňování normované spotřeby bylo běžnou praxí u žalobkyně, a to v časovém horizontu více jak deset let. Vyplňování výkazů bylo navíc kontrolováno mistry. Kromě toho je třeba podotknout, že řada vyslechnutých svědků ani rozdíl mezi normovanou a skutečnou spotřebou nevnímala.

Jak správně uzavřel soud I. stupně, porušení právní povinnosti pak nelze spatřovat ani v nedodržování postupu předepsaného shora uvedenou směrnicí, neboť z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že žalovaný nebyl s tímto vnitřním předpisem seznámen. V tomto směru tedy není důvodná námitka odvolatelky ohledně nedodržení směrnice a důsledky z toho plynoucí.

Soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku přehledně vysvětlil, z jakých konkrétních svědeckých výpovědí a dalších důkazů byly shora uvedené skutečnosti zjištěny. Co se týče hodnocení věrohodnosti svědků, naprostá většina svědeckých výpovědí si navzájem korespondovala a v řízení nevyplývala žádná skutečnost, která by zakládala reálný důvod považovat svědky za nevěrohodné. Před výsledkem byli svědci řádně poučeni o případných následcích křivé výpovědi a jejich jednotlivé výpovědi byly v hrubých rysech navzájem souladné a konzistentní. Důvodem pro závěr o nesprávném hodnocení důkazů, jak žalobkyně uvádí ve svém odvolání, nemůže být pak sama o sobě skutečnost, že někteří ze svědků jsou v obdobných kauzách rovněž žalováni. Tedy ani v ohledu hodnocení výpovědí svědků není odvolací námitka důvodná.

Odvolatelce pak nelze přisvědčit ani v tom, že by soud I. stupně opomněl přihlídnout k důkazu svědeckou výpovědí Milana Z.. Tento svědek uvedl mimo jiné, že vykazoval skutečnou spotřebu, ale také sdělil, jak uvedl soud I. stupně ohledně tohoto svědka, že někteří svědci (mezi nimiž je i zmiňován tento svědek) ani nespatořovali rozdíl mezi normovanou a skutečnou spotřebou, kdy tento svědek nevěděl, zda je rozdíl mezi skutečnou a normovanou spotřebou. Tento svědek respektive uvedl, že neví jak na to odpovědět. Dle názoru odvolacího soudu v kontextu celé výpovědi tohoto svědka, je hodnocení jeho výpovědi soudem I. stupně logické, stejně tak i jím učiněné závěry. Obdobně nelze jako vadu spatřovat ani to, že soud I. stupně dle tvrzení odvolatelky, nepřihlédl k samotné výpovědi žalovaného o zaokrouhlování motohodin na celá čísla. Skutečnost, zda žalovaný motohodiny zaokrouhloval nebo ne, totiž ani ve světle ostatních provedených důkazů nemůže implikovat, že žalovaný pro sebe neoprávněně čerpal naftu. Soud I. stupně se s otázkou zaokrouhlování,

respektive vykazování motohodin v celých číslech v odůvodnění svého rozsudku vypořádal, když uvedl, že nelze učinit závěr, že vykazování normované spotřeby či vykazování motohodin v celých číslech bylo porušením povinností žalovaného při plnění pracovních úkolů, tím méně pak, že bylo příčinou vzniku škody žalobkyně.

Žalobkyní vyslovenou hypotézu o tom, jakým způsobem mohlo ze strany žalovaného docházet k odčerpávání nafty z čerpací stanice žalobkyně, nelze sice na podkladě zjištěného skutkového stavu vyloučit, na druhou stranu však v žádném případě nebyla tato hypotéza v řízení prokázána. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že skutkové zjištění je možné učinit i jen na základě nepřímých důkazů. Na druhou stranu je však třeba, aby na základě výsledků hodnocení takovýchto důkazů byly vyvráceny veškeré rozumné pochybnosti o tom, že se rozhodná skutečnost opravdu stala (*srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. června 2014, sp. zn. 21 Cdo 2682/2013, publ. v časopise Soudní judikatura č. 105/2015*). Pochybnosti o správnosti žalobkyní prezentované hypotézy však v řízení vyvráceny nebyly. V řízení nebylo prokázáno, že by to byl právě žalovaný, který by si (eventuální) rozdíl mezi skutečně spotřebovanou a načerpanou naftou přisvojil.

Konečně nelze přisvědčit ani poslední odvolací námitce, že soud I. stupně pominul důkazy znaleckými posudky. Tyto znalecké posudky soud I. stupně totiž provedl a při zjišťování skutkového stavu z nich i vyšel. Nelze však přehlédnout, že z předmětných posudků jednoznačně nevyplývá, že by si (eventuální) rozdíl mezi skutečně spotřebovanou a načerpanou naftou přisvojil právě žalovaný.

Po právní stránce soud I. stupně na zjištěný skutkový stav správně aplikoval úpravu obsaženou v § 250 zákoníku práce, podle které zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s právním názorem soudu I. stupně, že dohoda o používání referentsky řízeného služebního dopravního prostředku není ve vztahu k pohonným hmotám dohodou o odpovědnosti za schodek ve smyslu § 252 zákoníku práce, ani nezakládá odpovědnost za ztrátu svěřených předmětů ve smyslu § 255 zákoníku práce. Pro přehlednost pak lze v tomto směru odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.

K tomu, aby mohla být žalobkyně ve věci úspěšná, bylo na ní, aby v řízení tvrdila a prokázala, že jsou v případě žalovaného dány předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu. V první řadě je tímto předpokladem zaviněné porušením povinností při plnění pracovních úkolů. Žalobkyně toto porušení spatřovala především v tom, že žalovaný vykazoval spotřebu pohonných hmot ve výši neodpovídající skutečné spotřebě vozidla, nýbrž v maximální možné spotřebě, tj. v měrné provozní normě spotřeby a rozdíl mezi těmito spotřebami si ke škodě žalobkyně přivlastňoval a dále namítala, že žalovaný nedodržel vnitřní předpis - směrnici „Zásady provozování dopravy“.

Pokud žalobkyně tvrdila, že žalovaný nesprávně vyplňoval do výkazů normovanou spotřebu namísto skutečné, pak jak bylo již naznačeno shora, v rámci provedení dokazování bylo postaveno najisto, že žalovaný vycházel ze zavedené praxe, která se u žalobkyně dodržovala. V tomto ohledu tedy není možné připsat žalovanému k tíži, že údaj o spotřebě přebíral z normované hodnoty. Bylo to totiž v rámci poměrů u žalobkyně běžné. Odvolací soud nicméně podotýká, že i kdyby vyplňování normované spotřeby namísto skutečné, porušením povinností žalovaného bylo, ani tak by z toho bez dalšího nebylo možné

vyvodit, že normovaná spotřeba se od skutečné lišila a že si případný rozdíl mezi těmito hodnotami přisvojoval právě žalovaný.

Ohledně porušování vnitřního předpisu – směrnice je možné odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, dle které „jestliže zaměstnanec porušuje konkrétní vnitřní předpisy zaměstnavatele, s nimiž byl seznámen a jejichž nedodržování v podstatě znamená umožnění přímých útoků na majetek zaměstnavatele, jde o jednání zaměstnance ke škodě na majetku zaměstnavatele, které představuje porušení pracovní kázně“ (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. ledna 2010, sp. zn. 21 Cdo 4950/2008). Podmínkou však je, aby byl zaměstnanec s takovým vnitřním předpisem prokazatelně seznámen. Z provedeného dokazování před soudem I. stupně vyplynulo, že žalobkyně neprokázala, že by žalovaného s předmětnou směrnicí seznámila. Je tedy správný závěr soudu I. stupně, že nebylo prokázáno, že by byl žalobce seznámen s pravidly, která měl dle tvrzení žalobkyně porušit. Případné porušování takových pravidel mu tedy nelze připisovat k tíži.

Pokud žalobkyně spatřovala porušení povinnosti žalovaným v samotném zásahu do jejího vlastnického práva k motorové naftě, žalobkyně v řízení neprokázala, že by žalovaný skutečně odčerpал (byť jen v jediném případě) motorovou naftu z čerpací stanice mimo služební vozidlo či že by jí odčerpал ze služebního vozidla. Sama teoretická možnost, tedy že žalovaný měl k takovému jednání příležitost, jeho útok na majetkové hodnoty prokazovat nemůže.

Odvolací soud tak uzavírá, že žalobkyně neprokázala zaviněné porušení pracovních povinností žalovaným ve smyslu § 250 odst. 1 zákoníku práce, a to takových, které by byly v příčinné souvislosti se škodou, která měla dle jejích tvrzení žalobkyni vzniknout. Nebyly tak naplněny předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu způsobené zaměstnancem podle § 250 odst. 1 zákoníku práce.

Na základě shora uvedených argumentů tedy odvolací soud rozsudek soudu I. stupně dle § 219 o. s. ř. včetně správného výroku o nákladech řízení potvrdil (výrok I.).

O nákladech odvolacího řízení (výrok II.) bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. tak, že úspěšnému žalovanému byla přiznána proti neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení. Ty se sestávají z náhrady za odměnu za zastupování advokátem ve výši 18.280 Kč dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a z náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč za dva úkony právní pomoci po 300 Kč (písemné podání a účast u odvolacího jednání) a náhrady za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % ze shora uvedeného, tj. ve výši 3 964,80 Kč. Celkem tedy žalovanému náleží na náhradě nákladů řízení částka 22.844,80 Kč. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. uložil soud žalobkyni povinnost zaplatit náklady řízení k rukám zástupce žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání zkoumá odvolací soud (§ 239 o. s. ř.).

V Praze dne 5. dubna 2016

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hana Tomanová